

Júlia

Világszerte Nr. 1

CHATSFIELD
HOTEL

Lynn Raye Harris

Murphy törvénye

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 599. eredeti címe: *Heiress's Defiance* (Harlequin Mills & Boon, Modern Hotel Continuity)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 599. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-290-4

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

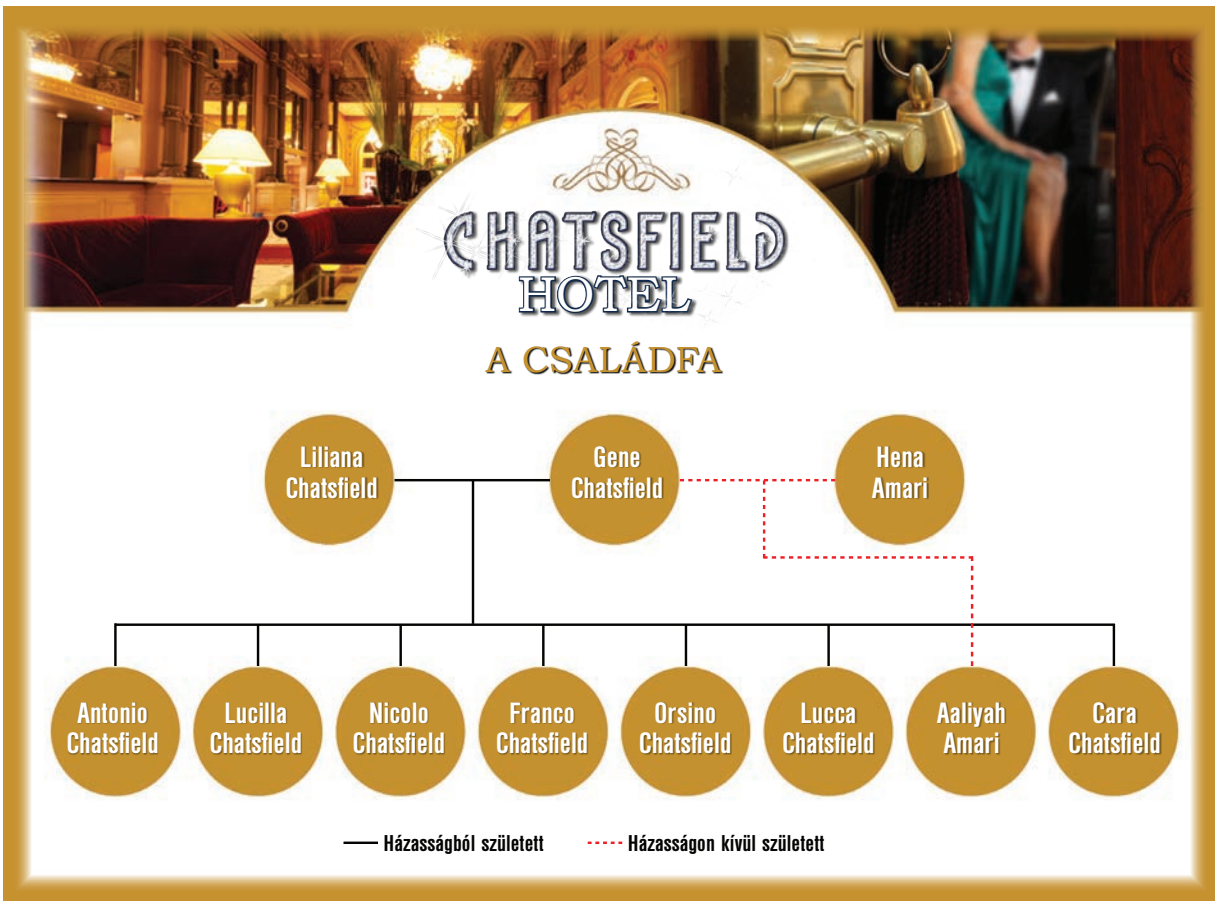
- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Akkor intézze el *most* – utasította a vonal túlsó végén várakozó beszélgetőpartnerét könyörtelenül Christos Giantrakos. A hangja férfias volt, sőt szexi, ami még a hangnemenél is jobban dühítette Lucillát.

Hogy én hogy utálom ezt az embert! – gondolta.

Mégis itt ült a férfi irodájában, és arra várt, hogy Giantrakos befejezze a telefonálást, miközben a vére már az igazgató hangjától is forró lávaként lüktetett az ereiben.

Az, hogy Giantrakos jobban hasonlított egy férifehérnemű-modellre, mint egy szolid vállalati igazgatóra, csak tovább bonyolította Lucilla életét. Miért nem Párizs és Milánó kifutóin keresi a kenyerét, egy szál alsóneművel azon a szoborszerűen tökéletes testén?!

Miért trónol pont az én helyemen?

Hát igen. Giantrakos sajnálatos módon éppen abban a főnöki karosszékekben foglalt helyet, mely Lucillának járt volna, és ráadásul mindenkinek pokollá tette az életét.

A legfőképpen persze az enyémet!

Lucilla sokáig keményen dolgozott, gyakorlatilag nem volt magánélete sem, ezért roppant nehezen viselte, hogy ez a görög istenség képében megtestesült újjgazdag betolakodó elvegye tőle a családi vállalat vezetését.

Miközben a lány fortyogott a dühtől, megérintette szoros kontyba csavart frizuráját, és meggyőződött róla, hogy minden haja szála a helyén van. A legszívesebben felpattant volna, és távozik, de nem akarta, hogy Christos megtudja, milyen könnyen kijön a sodrából.

Nem először fordult elő, hogy a férfi e-mailben sürgősséggel magához rendelte, majd alaposan megváratta. Lucilla szálfagyenesen ült a látogatóknak fenntartott kanapén, térdén a tabletjével. Úgy tett, mintha a levelezését intézné, és csöppet sem zavarná, hogy Giantrakos tudomást sem vesz róla.

Lopva körülnézett az irodában, melyet Giantrakos időközben teljesen elfoglalt, és a saját igényeihez alakított. Az íróasztalon nem állt más, csak a számítógép billentyűzete és képernyője. Illetve volt ott még egy toll is, amelynek az ára a lány havi fizetésével lehetett egy szinten. Meg egy kis érme, valami külföldi aprópénz. A képeket, melyeket még az apja helyezett el a falakon, Christos a könyvszekrény aljába száműzte, de a könyvek, köztük Aesopus meséinek értékes első kiadása, még a helyükön álltak.

– Ha nem képes teljesíteni az elvárásokat, akkor már nem kell visszahívnia. A *Chatsfield*nek rengeteg beszállítója van, és sokan a fél karjukat adnák érte, ha átvehetnék a maguk helyét, Ron. Szóval egyáltalán nem lesz nehéz pótolni önöket.

Azzal ingerülten lecsapta a kagylót, és dörmögött valamit görögül. Aztán Lucilla felé fordult, aki bátran állta a jégkék szempár szúrós tekintetét.

– Mi a gond a jövő hétvégi Frost-esküvővel?

A lány majd felrobbant mérgében. Semmi üdvözlés, semmi bevezetés? Hát micsoda modor ez? Mégis mit képzel magáról ez a bunkó?

– Gond? – mosolyodott el negédesen. – Én nem tudok semmiféle gondról, Christos.

Csak azért sem nevezte Mr. Giantrakosnak, pedig a férfi ezt a megszólítást várta el az alkalmazottaktól. Lucilla azonban nem alkalmazottnak tekintette magát, hanem a szállodalánc

jogos vezetőjének, akit az apja kisémmizett, amikor ennek a goromba görögnek adta az állást.

– Nos, ezek szerint én többet tudok, mint maga.

Lucilla a legszívesebben kitekerte volna a nyakát. Ha egy pillantással ölni lehetne...

– Szerintem meg félretájékoztatták. – Lucilla megkereste a tabletjében a Frost-esküvővel kapcsolatos feljegyzéseit, és végiggörgette az oldalakat. – Az egyetlen problémát az ülésrend jelenthette volna, de már intézkedtem.

– Az ülésrend? Ugyan miért jelentett volna problémát az ülésrend?

– Mert a menyasszony szülei éppen válnak, és az örömapa eléggé el nem ítéhető módon ragaszkodik hozzá, hogy magával hozza a menyegzőre a jó húsz évvel fiatalabb barátnőjét.

– Hm. – A görög szeme hidegen megvillant. – Lucca ugyan szép munkát végzett Preitalle-on a királyi esküvő megszervezésével, de pont emiatt most mindenki árgus szemekkel figyel minket. Ez a Frost-esküvő pedig elég sok buktatót rejt magában. Gondoskodjon róla, hogy minden simán menjen, Lucilla, mert egy botrány végzetes lehet a cégre nézve.

Lucilla ajka elkeskenyedett. Méltóságteljesen állt fel, és próbált a lehető legmagabiztosabbnak látszani, pedig tűz emésztette minden porcikáját, valahányszor Giantrakos kimondta a nevét. Mert a férfi ugyanúgy vonakodott Miss Chatsfieldnek szólítani, ahogy ő sem hívta Mr. Giantrakosnak.

– Pontosan ezt fogom tenni, Christos. Ezt tettem már évekkal azelőtt is, hogy maga betette a lábát a *Chatsfield*-be, és ezt fogom tenni akkor is, amikor a maga nevére már senki nem emlékezik nálunk.

Legkésőbb akkor, ha a bátyjának, Antoniónak sikerül felvásárolnia a *Kennedy Group* szállodáit, eljön ez a pillanat. Akkor az apjának végérvényesen be kell látnia, hogy nincs szükségük Christos Giantrakosra, mert egyedül is képesek a szállodalánc régi hírnevét visszaszerezni.

Ugyanakkor Lucillát nyugtalanította, hogy Antonio indoklás nélkül lemondta a legutóbbi találkozójukat. Vajon mi történhetett?

Gyorsan elhessegette azonban az aggodalmait, és próbált minden erejével Giantrakosra összpontosítani. Ha végrehajtja a tervét, és megszabadul ettől a kellemetlen alaktól, akkor végre úgy élhet majd, mint annak előtte. Sokkal nyugodtabban, sokkal boldogabban...

– Most azonban még mindenki tudja, ki vagyok, *Lucilla mou* – jegyezte meg Christos, ajkán olyan mosollyal, mely leginkább egy cápa vicsorgására emlékeztetett.

A lányt ismét elfogta az ismerős borzongás.

– Lehet, hogy teljhatalma van a cégnél, és rendelkezhet a családi pénztétek fölött is, de fölöttem nem rendelkezhet, ezt ne felejtse el! – sziszegte. – Ne higgye, hogy engem is meg tud félemlíteni, vagy éppenséggel dróton tud rángatni, mint a testvéreim többségét!

Lucilla felvetette a fejét, az íróasztalhoz lépett, és mindkét tenyerével rátámaszkodott a masszív tölgyfa felületre, aminek következtében szemmagasságba került a férfival. Szabadjára engedte a dühét, mely hetek óta forrt benne, egészen pontosan az óta a nap óta, hogy ez a zsarnok besétált ide, és parancsokat kezdett osztogatni.

– Vegye tudomásul, hogy kicsit sem félek magától, Christos. Rám elkerülhetetlenül szükség van a cégnél, maga viszont bármikor pótolható. Tegyen csak egy próbát, ha nem hiszi: rúgjon ki, és meglátjuk, lesz-e annyi ideje, hogy összepakolja a holmiját, vagy még azelőtt repül...

A férfi lassan, nagyon lassan emelkedett fel a főnöki forgószékből. Lucilla sajnálatos módon még a magas sarkújában is eltörpült mellette, és úgy érezte, Giantrakos úgy néz le rá az olümposzi magasságokból, mint valami alacsonyabb rendű, aprócska lényre, mely legfeljebb a cipőtalpáig ér fel.

– Ez már jó régóta nyomta a lelkét, ugye? – kérdezte maró gúnnyal.

Lucilla szíve úgy vert, majd kiugrott a helyéről. A bensejében tomboló tűz kis híján elemésztette. Igen, túl sokáig kellett lenyelnie a véleményét, és csodálatos érzés volt szabadjára engedni az indulatait. Ugyanakkor azonban félt egy kicsit attól, hogy hibát követ el. Christos eddig legfeljebb csak sejthette, hogy a pokol mélységes fenekére kívánja. Hát most már biztosan tudja.

Eddig titkon ármánykodhatott, és összeesküvést szőhetett ellene, most azonban leleplezte önmagát és a céljait. Nyíltan hadat üzent Giantrakosnak. Már csak az hiányzik, hogy a férfi

megtudja, mire készülnek Antoniával! Ó, bár tartotta volna inkább a száját!

– Elég rég – ismerte el, hiszen a baj már megesett, nem sok értelme lett volna tagadni a nyilvánvalót. – És tudja, felőlem nyugodtan gratulálhat magának, amiért sikerült a testvéreim többségét befenyítenie és ostoba megbízásokkal szétküldenie a földgolyó legkülönbözőbb pontjaira, de ne képzelje, hogy én úgy fogok táncolni, ahogy uraságod fütyül.

A férfi csak nézte, és ahogy a gúnyos mosoly az ajkán egyre szélesebbé vált, úgy lett Lucilla mind idegesebb.

– Biztos lehet benne, *Lucilla mou*, hogy amennyiben meg akarnám táncoltatni, kegyed pontosan úgy táncolna, ahogy én fütyülök. Mi több, a tánc minden pillanatát élvezné.

A lány szíve kihagyott egy ütemet.

Miről beszél ez az alak? Biztos, hogy még mindig a szállodákról?

– Maga egy senki, Christos. Egy felfuvalkodott hólyag, amely hamarosan kipukkad. És akkor olyan hirtelen tűnik el a világ szeme elől, mint ahogyan felbukkant.

A férfi arckifejezése egy csapásra megváltozott. Az imént még az látszott rajta, hogy remekül szórakozik, most meg mintha megbántódott volna. De nem, ez lehetetlen! Ahhoz, hogy az ember megsértődjön, muszáj, hogy legyen szíve.

– Ne higgye, hogy érdekel a véleménye, *Lucilla mou*. Maga egy elkényeztetett úrilány, és pont olyan fölösleges, mint a testvérei... Nem, ez utóbbi azért nem egészen igaz. Ellentétben a teljességgel hasznavehetetlen hűgával és fivéreiével, maga legalább úgy tesz, mintha dolgozna, és egész szép eredményeket tud felmutatni a kiszolgálószemélyzet irányítójaként. És abban is van valami, hogy szükségem van magára a neve miatt. De ne gondolja, hogy érinthetetlen. Ha okot ad rá, gondolkodás nélkül kirúgom, higgye el. Senki sem pótolhatatlan, *Lucilla mou*. Még maga sem.

– És maga sem!

A férfi szemöldöke a magasba szökött.

– Igen, én sem, és ez jól is van így. Minden vállalkozás, mely egyetlen ember képességei miatt lett nagyvá, elkerülhetetlenül elbukik. Az én célom az, hogy a *Chatsfield* ismét a világ első számú luxusszállodalánca legyen, de nem gondolom, hogy a cég csak az én irányítással létezhet. Mi több, nem is szeretném életem végéig irányítani. Látja, ez egy nagy különbség köztünk.

– Úgy beszél, mintha nekem nem az lenne a legfontosabb, hogy a *Chatsfield* újra a régi fényében tündököljön – felelte mereven a lány. – Pedig képzelje, nekem is ez a legfontosabb célom.

– Akkor próbáljon felnőni végre, és ne játssza tovább a sértődött kislányt, mert nagyon rosszul áll magának ez a szerep. Ja, és hagyjon magamra, mert zavar. Számtalan hívást kell még lebonyolítanom.

Lucilla sértődötten összeszorította az ajkát, és a melléhez húzta a tabletet, holott legszívesebben a férfi fejéhez vágta volna.

– Parancsára, Kivagyai úr! – csattant fel élesen, aztán sarkon fordult és elindult az ajtó felé, de két lépést sem tett meg, és újra megpördült. Mivel Giantrakos utána nézett, a pillantásuk találkozott.

– Biztosíthatom, hogy nem fog mindig itt trónolni, Christos. Úgyhogy élvezze ki ezt a szép nagy irodát, ameddig lehet!

– Úgy lesz – biztosította szelíden a férfi. – Maga pedig legyen jó kislány, és térjen vissza szépen a munkájához, rendben?

Lucilla majd felrobbant, amikor elhagyta az irodát. Sikítani tudott volna felháborodásában, és egyidejűleg megmagyarázhatatlan vágyat érzett, hogy vadul Christos szájára tapassza az ajkát.

Kirontott a férfi irodájából, aztán beszáguldott a saját, látványosan kisebb szobájába, és anélkül viharzott be az ajtón, hogy akár csak egy szóra is méltatta volna az assisztensét, Jessie-t. Miután bevágta maga mögött az ajtót, lerogyott a legközelebbi székre, lehunyta a szemét, és próbálta visszanyerni az önuralmát.

Miért nem tudok ránézni sem erre az elviselhetetlen alakra anélkül, hogy eszembe jutna, milyen lehet a csókja? – ostromozta magát.

És minden egyes nappal csak egyre rosszabb lett a helyzet. Az éjszakákról már nem is beszélve, mert olyankor meg arról álmodott, hogy Christos kemény, izmos teste...

De elég ebből a butaságból!

Lucilla mindig jó kislány volt, mindig azt tette, amit vártak tőle. Még kamaszként is kész volt áldozatot hozni, és nevelte a testvéreit a szülők helyett. Később pedig éjt nappallá téve dolgozott, és beküzdötte magát a *Chatsfield* vezetőségébe. Egyszerűen kijárt neki a vezérigazgatói tisztség. A vérében volt a szállodamenedzsmé. Christos ellenben, akármilyen nagy guru is, nem *Chatsfield*. Őt nem a cég érdekli, hanem a bevétel, a dollár-, font- és eurómilliók.

A lány az ajkába harapott. Bosszantotta, hogy semmit sem sikerült megtudnia Giantrakosról, holott amikor a férfi beült a vezetői székbe, alaposan utánanézetett a múltjának. Hát létezik, hogy valaki a semmiből jöve eljusson erre a szintre? Család és egyéb külső támogatás nélkül? Christosnak ugyanis nem volt élő rokona, és a huszonöt éves kora előtti időszakról csak annyit lehetett tudni, hogy állítólag Athénban született.

Hirtelen bukkant fel az üzleti élet színpadán, mint valami varázsló, és az első emlékezetes tette az volt, hogy merész húzásokkal sikerült megmentenie a bukástól egy tönk szélén álló kereskedelmi társaságot. Aztán egy másik hasonló állapotú céget, és egy harmadikat... Hamarosan elterjedt róla, hogy ő a legjobb válságmenedzser. Legalább olyan kíméletlen volt, mint amilyen sikeres. Ha nem volt segítség, habozás nélkül felégetett mindent, ám ami a hamuból újjászületett, az sokkal nagyszerűbb és jövedelmezőbb lett, mint az elődcég bármikor.

Szóval mindenki azt mondta, hogy ezen a területen ő a legjobb, Lucilla mégsem bízott benne. Mi több, gyűlölte. Még mindig képtelen volt elhinni, hogy apja átadta a teljhatalmat ennek a titokzatos embernek, akiről igazából semmit sem tudott, aztán fogta magát, és a menyasszonya után utazott Amerikába.

Lucilla kíváncsibb természetű volt, és szerette volna kideríteni, kicsoda Christos Giantrakos valójában. Mert hiszen ha megismeri őt, a gyengéit, sokkal könnyebb lesz megszabadulnia tőle.

Ez volt ugyanis a végső cél: elüldözni a férfit, bármilyen vonzó és szexi is.

Lucilla a telefon után nyúlt. Itt volt az idő, hogy komolyan a tettek mezejére lépjen. Eddig csak szimatolgatott, de most egy igazi profit akart megbízni azzal, hogy információt gyűjtsön egy titokzatos görögről...

A londoni *Chatsfield Hotel* báltermét gyönyörűen feldíszítették a jótékonysági árverés alkalmából, melyre a város legelőkelőbb és leggazdagabb hírességei kaphattak csak meghívást.

Christosnak mint vezérigazgatónak kötelessége volt fogadni a vendégeket – egyfajta cégéerként funkcionált tehát ma este. És biztos volt benne, hogy akármilyen botrányokat kavartak is a *Chatsfield* örökösök a múltban, ő ki tudja radírozni a néven esett szégyenfoltokat. Beletelik persze némi időbe, mire eléri a célját, de még ebben a reménytelennek tűnő esetben is sikerrel jár, erre mérget vett volna.

Lucilla *Chatsfield* jutott eszébe, aki ma rátenyerelt az íróasztalára, fölébe magasodott, ezzel is érzékeltetve, mennyire megveti. Nyilvánvalóan nem kedveli őt, de ez nem is baj. Christos sem szívelte a lányt. Lucilla egy elkényeztetett, nyafka liba, még akkor is, ha nem olyan haszontalan, mint a testvérei.

Más kérdés, hogy Christos minden látható hibája ellenére erősen vonzódott hozzá, és ez mérhetetlenül dühítette. Csakúgy, mint Lucilla maga. Lucilla, akinek barna szemében arany színű pontocskák gyúltak, amikor haragosan ráförmedt.

De vajon miért figyelt fel erre a jelentéktelen részletre?

Christos maga sem tudta a választ a kérdésre.

Mert éppen az aranyos pöttyök kapcsán ütött szöget a fejébe a kérdés, vajon hogyan fest a lány a gyönyör pillanataiban? Amikor tökéletesen fésült, szigorúan összefogott frizurája kibomlik és összekócolódik. Amikor nincs rajta egyik rettenetes üzleti kosztümje sem...

Furcsa, hogy ilyesmiken gondolkodom, állapította meg a férfi. Lucilla egyáltalán nem az esete. Nem is szép nő, legalábbis a szó klasszikus értelmében biztosan nem. Az arca túl kerek és túl komoly, az alakja túl telt, és Christos ízléséhez képest túl sokat ráncolta a homlokát. Most mégis azon tépelődött, vajon hogy festene a lány anyaszült meztelenül az ágyában.

Ez a legbiztosabb jele annak, hogy túlzásba viszem a munkát, és hogy többet kellene törődnöm a nemi életemmel, döntötte el Christos. De ezen a tarthatatlan állapoton még ma változtatni fogok.

A hölgy, akit aznap estére kísérfőjéül kiszemelt, már többször jelezte, hogy nem lenne kifogása egy kis etyepetye ellen. Így aztán Christos, miután otthon lezuhanyozott és szmokingba öltözött, beült Bugatti Veyronja volánja mögé, és elindult Victoriáért. A nő már az apartmanház előcsarnokában várta. Gondosan fésült platinaszőke haja vad sörény benyomását keltette, a ruhája pedig fényes volt, és testre simuló: Christost leginkább egy bűvárruhára emlékeztette. Ahogy kilibbent a házból, a járdán épp elhaladó két férfi kis híján elbotlott a saját lábában.

Tulajdonképpen Christosnak is ugyanilyen lelkesen kellett volna reagálnia, de erről sajnos szó sem volt. Pedig Victoria nagyon szép lány, biztatta magát. Mi több, lélegzetelállító...

– Úgy várom a mai estét! – suttogta izgatottan Victoria, aki Christos combjára tette a kezét, amint a férfi beült a vezetőülésre, majd rögtön ezután odahajolt hozzá és arcon csókolta.

Christos azonban csöppnyi izgalmat sem érzett, inkább idegesítette, hogy a nő ilyen átlátszó módszerekkel operál.

– Ezzel ráérünk – háritotta el a bizalmaskodást. – Hosszú még az este, ami előttünk áll.

Victoria nevetett, aztán ujjával megdörgölte Christos arcát – talán hogy letörölje róla az elkenődött rúzsát.

– El sem tudod képzelni, mennyire várom a végét, *chérie!* – duruzsolta.

A hotel elé érve Christos megkerülte a kocsit, hogy kinyissa az ajtót Victoriának, aztán kisegítette a nőt, végül pedig odaadta a kulcsot a libériás boynak, hogy parkoljon le helyette. A szállodába vezető vörös szőnyeg mindkét oldalán fotósok tülekedtek a kordon mögött, akik bekiabálásokkal igyekeztek a bevonulók figyelmét felhívni magukra.

Christos Victoriával a karján, rezzenéstelen arccal sétált be az épületbe. A hotel alkalmazottjai is ugyanilyen szenttelenül, mosolytalanul üdvözölték.

De nem is várt lelkes köszöntőt, sem mosolyt. Pontosan tudta, hogy a dolgozók nem szeretik, ám ez nem zavarta különösebben. Nem azért jött ide, hogy rokonszenvet és meleg érzelmeket ébresszen, hanem hogy rendbe tegye a szállodalánc renomóját. Gene Chatsfield azért őt kérte fel erre a feladatra, mert ezen a területen ő a legjobb. És ezt be is szándékozott bizonyítani.

Már nem sok idő maradt a gála kezdetéig, amikor beléptek a bálterembe. A tágas helyiségnek art deco mennyezete volt, a falakat pedig selyemtapéta borította, vagyis maga is műalkotásszámba ment, és csodás keretet biztosított ennek a fontos művészeti és kulturális eseménynek. A kiállított értékes műtárgyak között pezsgőspohárral a kezükben szmokingos urak és nagyestélyit viselő hölgyek sétáltak, nézelődtek, akik pedig nem pezsgöztek, élénken jegyzeteltek az aukciós katalógusukba.

Christos tett egy kört, sokakkal kezet rázott, némelyekkel beszélgetett is, és udvariasan mosolygott, ha a vendég a termet vagy a kiszolgálást dicsérte. Victoria valósággal rátapadt, és ez annyira rosszul érintette, hogy a legelső adandó alkalommal otthagya a nőt egy rakás rendkívül elegánsan öltözött hölgy társaságában, akik éppen a stylistjaik elérhetőségét csereberélték egymás közt.

Ezt követően Christos kötelességszerűen üdvözölte a legfontosabb vendégeket, és közben azért fohászkodott, bár kezdődne már az árverés. Egy különösen unalmas beszélgetés közben körbehordozta pillantását a teremben, és egyszer csak valami vörös vonta magára a tekintetét: egy élénk színű estélyi, mely kirítt a fekete és pasztellszínű tömegből. A csillogó anyagból készült lángvörös ruhát viselő, izgalmas domborulatokkal bíró barna nő háttal állt neki, és egy festményt bámult. Christos pedig mindenképpen szeretne volna megtudni, melyik képet találja ennyire lenyűgözőnek.

Nem is tudta volna megmondani, mi az, ami a titokzatos hölgyhöz hajtja. Egyszerűen ellenállhatatlannak találta, ahogy ott állt a pompás kristálycsillár fényében, a fejét kicsit oldalt hajtva, a vállát leeresztve, mintha az egész világ összes terhe az ő vállát nyomná. Az elszigeteltsége, a magánya vonzóvá tette őt Christos szemében, hiszen a férfi is gyakran érezte magát elszigeteltnek és magányosnak. Igaz, szeretne azzal hitegetni magát, hogy ő választotta ezt az életet.

Pedig ha jobban belegondolt, igazából nem volt más választása. Ha túl akarta élni a gyermekkor poklát, nem tehetett mást, mint hogy láthatatlanná vált, és elmenekült egy lakatlan szigetre, mely persze csak a képzeletében létezett. Ha nem teremtette volna meg ezt a fantáziamenedéket magának, akkor aligha jött volna ki ép elmével a fiatalkorúak javító-nevelő intézetéből.

Christos elnézést kért beszélgetőpartnerétől, és elindult az ismeretlen nő felé. Tudni akarta, ki ő, és mit néz annyira azon a képen. Aztán a titokzatos teremtés egyszer csak könnyedén elfordította a fejét, és a férfi úgy torpant meg, mintha villám sújtotta volna. Lucilla Chatsfield volt a vörös ruhás hölgy. Igen, Lucilla Chatsfield szemlélte az előtte lévő festményt, és az arca olyan szomorú volt, amilyenek Christos még sohasem látta. De nem ez volt a legmegdöbbentőbb. Hanem a szépsége... A férfinak valósággal elállt a lélegzete.

A felülről ráeső fény kiemelte az arca finom csontozatát, a porcelánszerűen fehér bőrt, és vöröses árnyalatúvá varázsolta dús, sötét haját, mely lágy hullámokban omlott alá a hátán.

Még mindig Lucilla volt persze, de egy olyan Lucilla, akihez Christosnak mostanáig nem volt szerencséje. A látvány megdöbbentette és felajzotta a férfit.

Meg akarta szerezni Lucillát, jobban, mint eddig bármikor. Le akarta törölni a lány arcáról ezt a szomorú kifejezést. Le akarta tépni fantasztikus testéről azt a szenzációs ruhát, és simogatni akarta puha, fehér bőrét...

A vágy olyan erővel tört rá, hogy tehetetlenségében ökölbe szorult a keze. Nem volt ideje szerelmi hódításokra, és ha létezett a világon teljességgel alkalmatlan célszemély számára, hát Lucilla Chatsfield volt az. Tüske volt a körme alatt ez a nő. Akadály a csúcsra vezető úton... Arról nem beszélve, hogy Lucilla gyűlölte őt azért, amiért sarokba szorította a testvéreit, és azért is, amiért kigolyózta őt az igazgatói székéből.

Christos ennek ellenére levett két pezsgőspoharat egy elhaladó pincér tálcájáról, és elindult a lány felé. Lucilla időközben megint teljesen odafordult a festményhez, úgyhogy Christos alaposan kigyönyörködhetette magát dús és selymes hajzuhatagában, gömbölyű csipőjében.

Vajon miért nem viseli soha kibontva a haját? – ütött szöveget a fejébe a kérdés, bár tulajdonképpen hálát adhatott az égnek, hogy a lány a lófarkat és a kontyot részesítette előnyben. Ugyanis ez a kibontott frizura szinte ellenállhatatlan vágyat ébresztett benne, hogy kezét belemerítse a selymes fürtök rengetegébe.

– Azért nézi, mert szeretné megvásárolni a képet? – kérdezte meg, amikor egészen közel ért hozzá. Lucilla összerezgett, és a mellére szorította a kezét.

– Te jó ég! Maga az? Halálra rémített.

Christos odanyújtotta neki a pezsgőt.

– Elnézését kérem.

– Bocsánatkérés elfogadva. – Lucilla elvette az italt, majd visszafordult a festmény felé. – Hát nem gyönyörű?

Christos rábámult a portréra, mely nem volt régi, de annyira modern sem. Egy nőt ábrázolt hosszú selyemruhában, gyöngysorral a nyakában, fehér vállán nercstólával. Egy nagyon szép nőt, aki – bár ez a portrékon ritkaság – nevetett.

Christos homloka ráncba szaladt, ahogy az idegen hölgyet szemlélte, aki furcsamód mégis ismerősnek tűnt neki. Lassan oldalt fordult, és akkor rájött, miért. Lucilla profilján ugyanazok a vonások, ugyanazok a formák köszöntek vissza. És akkor valami megmagyarázhatatlan dolog történt: előntötte a düh és az értetlenség.

Gene Chatsfield a jelek szerint árverésre bocsátotta az eltűnt exfelesége képét, ami láthatóan elszomorította Lucillát.

Senki sem tudta, hol lehet most Liliana Chatsfield. Az asszony egy napon szó nélkül otthagya a férjét és hét gyermekét, és soha többé nem tért vissza. Christos ismerte ugyan a szomorú történetet, mint szinte mindenki az Egyesült Királyságban, de most először gondolkodott el azon, vajon hogyan érinthette ez a tragédia a Chatsfield gyerekeket.

Egy pillanatra szinte megsajnálta Lucillát.